

Iona
Tragedie în patru tablouri

PERSONAJE:

IONA, pescar
PESCARUL I
PESCARUL II

} fără vârstă, figuranți

Ca orice om foarte singur, Iona vorbește tare cu sine însuși. Își pune întrebări și-și răspunde, se comportă tot timpul ca și când în scenă ar fi două personaje. Se dedublează și se „strânge“, după cerințele vieții sale interioare și trebuințele scenice. Caracterul acesta „pliant“ al individului trebuie jucat cu suplețe, neostentativ.

Dacă rolul va părea prea greu, ultimele două tablouri pot fi interpretate de alt actor.

TABLOUL 1

Scena e împărțită în două. Jumătate din ea reprezintă o gură imensă de pește. Cealaltă jumătate – apa, niște cercuri făcute cu creta. Iona stă în gura peștelui nepăsător, cu năvodul aruncat peste cercurile de cretă. E întors cu spatele spre întunecimea din fundul gurii peștelui uriaș. Lângă el, un mic acvariu, în care dau veseli din coadă câțiva peștișori.

- Acum încep să...
- Parcă aud: poc, poc, tronc, poc, în năvod.
- Bolovani, nu alta.
- Că avem o mare bogată.
- Ce mare bogată avem!
- Cred că nu mai au mult.
- Nicio grijă. (*Strigă:*) Iona!
- (*Răgușit:*) Iona!
- (*Mai răgușit:*) Iona!
- Nimic.
- Pustietate.
- Pustietatea măcar ar trebui să-mi răspundă:
ecoul...
- (*Băgând de seamă că n-are ecou:*) Ei, dar ecoul?
(*Mai strigă o dată să verifice bănuiala:*) Io... (*Așteaptă*)... na... (*Așteaptă.*)

— (*Frecându-și mâinile a pagubă:*) Gata și cu ecoul meu...

— Nu mai e, s-a isprăvit.

— S-a dus și ăsta.

— Semn rău.

— Aș! Poate e vreo măsură mai nouă luată de pescari.

— (*Explicativ:*) Să se termine odată cu gălăgia de pe mare.

— Ce vacarm!

— Nu e bine să urli pe mare.

— Pe uscat, mai treacă-meargă.

— Dar pe apă, ba.

— Țip eu, țipi tu, țipă celălalt. Zgomotele s-adună.

— Valurile intră în vibrație.

— Ca un pod peste care trec soldații, toți în același timp: se dărâmă.

— Păi, când se pun și ăștia să treacă!

— Așa și marea. Intră în rezonanță valul acesta, intră celălalt. S-ar putea isca o furtună!

— Și când s-ar dărâma toată apa peste noi...

— Zău, nu e bine să strige toți cei de pe mare odată.

— Chiar dacă sunt naufragiați?

— Chiar naufragiații. Să strige toți, dar pe rând.

— Înțeleg, să nu se bage de seamă...

— Altfel, s-ar crede că e o jelanie absolută.

— S-ar înfuria marea.

— (*Înțelept:*) De-aia fiecare om trebuie să-și vadă de trebușoara lui.

— (*Uitându-se în apă:*) Să privească în cercul său.

— Și să tacă. (*Pauză.*)

— Numai că eu trebuie să strig. Să-l chem pe Iona.

— (*Strigă:*) Ionaaa!

— Nimic.

— (*Strigă:*) Să nu te prind pe aici, auzi? Nu te mai ține după mine, Iona! (*Pauză.*)

— De fapt, Iona sunt eu. Psst! Să nu afle peștii. De-aia strig, să-i induc în eroare. Că Iona n-are noroc, și pace.

— Peștii trebuie să creadă că el pescuiește cine știe unde. În altă parte...

— (*Râzând:*) Cred c-ar trebui să pescuiască în altă mare. Poate acolo...

— Dar parcă poți să-ți schimbi marea?

— A, nici pomeneală.

— (*Strigă:*) Iona, să nu te-appropii de locul ăsta, că-mi sperii norocul.

— (*Scoțând năvodul gol:*) L-ai și speriat.

— (*Aruncă din nou năvodul:*) Ce mare bogată avem!

— Habar n-aveți câți pești mișună pe-aici.

— (*Curios:*) Cam câți?

— Dumnezeu știe: mulți.

— (*Cu uimire:*) O sută?

— Mai mulți.

— Cam cât a număra toată viața?

— Mai mulți.

— Atunci, cât a număra toată moartea?

— Poate, că moartea e foarte lungă.

— Ce moarte lungă avem! Dacă poți număra atâta bogăție... Ce mare bogată avem!

— Și cum poate marea să-i țină pe toți peștii ăștia pe mâncare și pe bere?

— Se descurcă. Greu, dar se descurcă.

— (*Râzând:*) Cred că le dă mai mult apă.

— Nu, că ei nu beau apă.

— (*Concesiv:*) Ei, le-o fi turnând ea și apă...

— Când îi vede pe toți cu gurile căscate...

— (*Încercând năvodul:*) Parcă acum atârnă mai greu.

— Cred că l-am prins pe-ăl mare.

— De mult pândesc eu peștele ăsta. L-am și visat.

— Nu-i vorbă, că eu visez în fiecare noapte doar pești.

— Poate unde mă ocup și cu... (*Gest însemnând pescuitul.*)

— Dar prea m-am săturat de atâta duhoare în somn.

— Visul și peștele.

— Visul unu – crap.

— Visul doi – morun.

— Visul trei – plătică.

— La plătică întotdeauna mă trezesc înjurând. Mă foiesc în pat până spre ziuă, când ațipesc din nou și... ce crezi că visez?

— (*Curios:*) Ce?

— Ghicește.

— O balenă?